

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 150/20

Luxemburg, 3 december 2020

Arrest in zaak C-352/19 P

Brussels Hoofdstedelijk Gewest / Commissie

Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest kan niet de nietigverklaring vorderen van de uitvoeringsverordening van de Commissie tot verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat”

Dit Gewest heeft niet aangetoond dat het door dit besluit rechtstreeks en individueel werd geraakt

Op 8 maart 2018 heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (België) bij het Gerecht van de Europese Unie beroep ingesteld tot nietigverklaring van uitvoeringsverordening 2017/2324¹ van de Commissie tot verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat”. Bij besluit van 10 november 2016 had het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest het gebruik verboden van pesticiden die glyfosaat bevatten.

Bij de voor het Hof van Justitie bestreden beschikking² had het Gerecht het beroep niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van procesbevoegdheid. Meer bepaald heeft het Gerecht geoordeeld dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest niet rechtstreeks werd geraakt door de litigieuze verordening.

In zijn hogere voorziening verzoekt het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest het Hof de bestreden beschikking te vernietigen, het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk te verklaren en de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht.

In zijn arrest van vandaag brengt het Hof om te beginnen in herinnering dat het beroep van een regionale of lokale entiteit moet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden die zijn bepaald in artikel 263, vierde alinea, VWEU, op grond waarvan een beroep van een natuurlijke of rechtspersoon tegen een beslissing die niet tot hem is gericht, slechts ontvankelijk is indien hij door deze beslissing rechtstreeks en individueel wordt geraakt of, wanneer het om een regelgevingshandeling gaat, indien hij daardoor rechtstreeks wordt geraakt en die regelgevingshandeling geen uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengt.

In antwoord op het argument van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest dat zijn beroep binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus³ valt en de ontvankelijkheidsvoorwaarden van het VWEU dus moeten worden uitgelegd in het licht van de bepalingen van dat Verdrag betreffende de toegang tot de rechter, wijst het Hof erop dat internationale overeenkomsten geen voorrang kunnen hebben boven het primaire Unierecht. **De bepalingen van het Verdrag van Aarhus kunnen derhalve niet tot gevolg hebben dat de door het VWEU gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden voor beroepen tot nietigverklaring worden gewijzigd.** Om die reden wijst het Hof het hierop gebaseerde verzoek van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest af.

Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betoogt tevens dat de bestaande toelatingen voor het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen die de werkzame stof „glyfosaat” bevatten, door

¹ Uitvoeringsverordening (EU) 2017/2324 van de Commissie van 12 december 2017 tot verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat” overeenkomstig verordening (EC) 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen, en tot wijziging van de bijlage bij uitvoeringsverordening (EU) 540/2011 van de Commissie (PB 2017, L 333, blz.10).

² Beschikking van 28 februari 2019, Brussels Hoofdstedelijk Gewest / Commissie ([T-178/18](#)).

³ Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998.

de litigieuze uitvoeringsverordening verder effect kunnen sorteren, terwijl deze toelatingen zonder verlenging van de goedkeuring van deze werkzame stof vervallen zouden zijn. Het Hof merkt op dat **de verlenging van de goedkeuring van een werkzame stof niet leidt tot de bevestiging, de verlenging of de hernieuwing van de toelatingen voor het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen die deze stof bevatten**, aangezien de houders de verlenging ervan moeten aanvragen binnen drie maanden na de verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof en de lidstaten zelf binnen twaalf maanden over deze aanvraag moeten beslissen. Wanneer geen beslissing over de verlenging van die toelating is genomen voordat de toelatingstermijn is verstreken, is de verplichting om de toelating voor zolang als nodig te verlengen in België bovendien een bevoegdheid van de federale overheid, die naar nationaal recht bevoegd is voor de „vaststelling van productnormen”, en geen bevoegdheid van de gewesten zoals het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Voorts bepaalt het Belgische recht weliswaar dat de gewesten „betrokken [moeten worden] bij [...] het ontwerpen van de federale regelingen inzake productnormen” en dat de bevoegde federale minister het op de markt brengen en gebruiken van een bestrijdingsmiddel voor landbouwkundig gebruik slechts kan erkennen na advies van een comité waarin het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt vertegenwoordigd door een deskundige, maar deze raadgevende bevoegdheid is geen rechtstreeks gevolg van verordening nr. 1107/2009 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen⁴.

Met betrekking tot de voorwaarde dat de verzoekende partij „rechtstreeks geraakt” is, herinnert het Hof eraan dat dit met name inhoudt dat de betrokken maatregel rechtstreeks gevolgen moet hebben voor de rechtspositie van de natuurlijke of rechtspersoon die een beroep wil instellen op grond van artikel 263, vierde alinea, VWEU. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest stelt dat de bestreden handeling een risico meebrengt voor de geldigheid van het in zijn besluit van 10 november 2016 neergelegde verbod op het gebruik van glyfosaathoudende pesticiden. Volgens het Hof kunnen de twijfels omtrent de geldigheid van de regeling houdende een verbod op het gebruik van glyfosaathoudende pesticiden vanuit het oogpunt van de Belgische grondwet, waarvan rekwalant niet nader aangeeft hoe deze verband houden met de litigieuze handeling, niet tot de conclusie leiden dat de bestreden handeling hem rechtstreeks raakt. Als antwoord op het argument van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest dat de vaststelling van het besluit van 10 november 2016, dat ondanks een ongunstige juridische context tot stand is gekomen, was ingegeven door beleidsoverwegingen van algemeen belang en niet alleen door juridische overwegingen, benadrukt het Hof dat **de voorwaarde van „rechtstreekse geraaktheid” uitsluitend moet worden beoordeeld aan de hand van de rechtsgevolgen van de betrokken maatregel, en dat de eventuele beleidsgevolgen ervan geen invloed hebben op die beoordeling**.

Het Hof oordeelt dan ook dat de hogere voorziening van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in haar geheel moet worden afgewezen.

NOTA BENE: Bij het Hof van Justitie kan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld tegen een arrest of een beschikking van het Gerecht. In beginsel heeft de hogere voorziening geen opschortende werking. Indien de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond is, vernietigt het Hof de beslissing van het Gerecht. Ingeval de zaak in staat van wijzen is, kan het Hof de zaak zelf afdoen. In het omgekeerde geval verwijst het de zaak naar het Gerecht, dat aan de door het Hof in het kader van de hogere voorziening gegeven beslissing is gebonden.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

---

⁴ Verordening (EG) nr. 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen en tot intrekking van de richtlijnen 79/117/EEG en 91/414/EEG van de Raad (PB 2009, L 309, blz. 1).